

Nr 175.

Av herr Wallentin m. fl. om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag rörande inskränkning av den yttre kustbevakningen.

Vid de omregleringar av statens verk och inrättningar, som under de senaste åren genomförts, har tydligen en strävan visat sig att icke ödsla med arbetskraft, utan att å de håll, där sådant utan men för arbetets nöjaktiga utförande visat sig möjligt, göra indragningar. Inom tullverket med dess många avdelningar hava också på samma gång som man visserligen inrättat nya befattningar indragningar gjorts, där detta kunnat gå för sig. Dock synes det oss, som om man härvidlag vidkommande en del av det arbetsområde, som tillhör detta verk, kunnat gå längre och minskat en enligt vår åsikt väl talrik personal. Vi syfta i detta fall på den kustbevakning, som verkställdes genom tullverkets personal. Ehuru vi naturligen allenast med någon större säkerhet och med anspråk på verklig kännedom om hithörande förhållanden blott kunna yttra oss om huru det i detta hänseende är ordnat på västkusten och närmare bestämt i den bohuslänska skärgården, våga vi dock tro, att vad vi här nedan komma att andraga, till stor del kan gälla hela vår kustbevakning.

En sådan minskning uti den yttre kustbevakningen, som vi här ämna föreslå, kan ske genom indragning dels av till synes överflödiga personal, dels ock av båtar m. m. som användas för bevakningen. På den bohuslänska kusten kunna vi nämna tullstationer, såsom Gullholmen, Kärningön m. fl., där överflöd på arbetskrafter tydligen äger rum. Å var och en av dessa stationer består personalen av 4 å 5 personer. Men detta antal måste man anse vara för stort. Under de tider, då bevakningspersonalen icke hade sina snabbgående motorfartyg och båtar att använda, utan var hänvisad till roddbåtar, kunde ju ett större antal tullbevakningskarlar

tyckas vara nödvändiga, men icke så numera. Lätteligen kan envar inse huru berättigad en minskning av personalantalet är, om man tager del av tillgängliga redogörelser för under senare åren gjorda tullbeslag. I en av herr Thorsson i denna kammare vid 1909 års riksdag väckt motion i hit-hörande ämne har motionären såsom bilaga till sin motion låtit medfölja en dylik redogörelse — till vilken vi tillåta oss hänvisa — omfattande åren 1889—1908. Av denna framgår, att värdet av tullbeslagen är högst obetydligt, så att man kan verkligen fråga sig, om de tullbeslag, som blivit gjorda, kunna uppväga utgifter även för den nödtorftigaste bevakning. Vidare synes därutav, att något organiserat smuggeri numera icke bedrivs vid våra kuster; tvärtom hava, enligt vad vi inhämtat, de beslag, som blivit gjorda under denna tidsperiod, varit stadda i ett så gott som ständigt avtagande. Under sådana förhållanden synes det ju, att tullbevakningspersonalen utan någon risk ur säkerhetssynpunkt skulle kunna minskas i antal. Borttagas kan den ju inte, då den i alla fall motverkar smugglingsförsök. Kanske det ock på vissa håll skulle vara tillfyllest med blott en extra lantbevakning å sträckor, om vilka man äger den kännedom, att den inkomst, staten kunde förvänta sig av införseln därstädes, icke skulle uppväga utgifterna för en ordnad tullbevakning. Detta så mycket lättare numera, om man tager hänsyn till vårt utvecklade telefonväsen, varigenom snabba underrättelser kunde lämnas till närmaste bevakningsplats. Man skulle ock kunna tänka sig, att det möjligen skulle uppstå mindre sympatiska känslor hos traktens befolkning mot denna tullbevakningspersonal, då de se så många personer avlönade och anställda på en plats, där flera av dem äro överflödiga. På dessa tullstationer, vi ovan omnämnde, skulle det mycket väl räcka med två tullbevakningskarlar.

En minskning i arbetspersonalens antal kunde även ske på det sättet, att den yttre och den inre bevakningen i trakter, där trafiken icke är av större dimensioner, kunde med en klok arbetsfördelning anförtrös åt samma personer.

Även dessa båtar, som användas för patrulleringen, torde kunna minskas till antalet därigenom att uppsyningsmännen finge mera snabbgående och modärna sådana, varigenom de kunde minskas till antalet och placeras vid mera tätt befolkade trakter. Härigenom skulle ock den båtlega, som staten numera betalar och som utgår till uppsyningsmännen, kunna betydligt minskas.

För att nöjaktigt få denna fråga utredd, anse vi det vara fördelak-

tigast att överlämna arbetet med en sådan utredning åt opartiska personer, vilka utan någon förutfattad mening om det berättigade eller icke uti en indragning av vår kustbevakning ginge till verket. Detta ämne har visserligen förut varit föremål för en undersökning, som verkställdes från generaltullstyrelsen, men utan att det lett till något enligt vår mening lyckligt resultat. Åberopande vad vi sålunda anförde och i förhoppning att det måtte leda till att även i detta hänseende större sparsamhet kommer att iakttagas, våga vi hemställa,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida och i vad mån den yttre kustbevakningen skulle kunna betydligt reduceras, samt för Riksdagen framlägga de förslag, vartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 26 januari 1913.

C. Wallentin.

C. L. Olausson.

Carl J. Ödman.

Nr 176.

Av herr **Ödman m. fl.**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående en undersökning rörande den inverkan på den svenska handelsflottans skeppsumgälder, som ett återinförande av det engelska skeppsmätningssystemet skulle utöva m. m.

I statsverkspropositionen har Kungl. Maj:t under sjunde huvudtiteln och tullverkets stat äskat dels ett ordinarie anslag av 16,400 kronor, dels ett förslagsanslag av 12,000 kronor, eller tillsammans 28,400 kronor, till bestridande av avlöningar och erforderliga utgifter för en föreslagen omorganisation av skeppsmätningsskontrollen i Sverige.